

ERDÉSZETI LAPOK

az Országos Erdészeti-Egyesület

K Ö Z L Ö N Y E.

Nyolczodik évfolyam.

II. füzet.

Február 1869.

Fonó vessző tenyésztés.

A fűzek számos fajai közül, kötő- vagy fonó vesszőnek legalkalmasab a kötőfűz (*Salix viminalis*), a csigolyafűz (*Salix purpurea*) és a sárfűz (*Salix vitellina*).

A fonó vessző, hogy céljának tökéletesen megfeleljen, ne legyen idősebb egy évnél, legyen minél hosszabb, sima és vékony.

Hogy ezt elérjük szükséges a fűzeket kora tavasszal martiusban, tehát mielőtt még kizöldültek volna, tőből jó mélyen levágni, hogy azok töve elbokrosodjék és tulajdonképeni törzset ne hajthasson hanem csak botkot képezzen, a mi már idősebb fűzeknél is célhoz vezet, mert ha azokat is jó mélyen kivágjuk, már a következő évben használható vesszőt hajtanak.

Az így növelt vesszőt, miután levágtuk, s apró nyalábokba kötöttük, vastagabb végükkel 1—1½ lábnyira vízbe mártjuk, mindaddig míg bennök a nedv meg ered, a mi körülbelől 14 nap alatt bekövetkezik, mire a vesszőt meglehet hántani.

A hántás maga igen egyszerűn és gyorsan foly, mert erre egyéb nem szükséges, mint a vesszőket egy fából készült s befelé élesre faragott csipetűn áthúzni, melyet, hogy a szükséges surlódás meglegyen, a munkás egyik kezével öszveszorít. Az így meghántott vesszőt végre megszáritjuk s nyalábokba kötve árúban bocsátjuk.

Ha fonó vessző gazdaságot akarnánk életbe léptetni új telepítések által, akkor válasszunk e célra oly földet, melynek talaja mély, kissé

nyirkos, de nem mocsáros, tartalma homokkal kevert agyag s fekvése napos. Hogy a telepítendő fűzek gyökerei minél inkább kifejlődhessenek — ettől függvén azok dús kisarjadzása — föl kell elébb a talajt, mind a mellett hogy a fűzek különben igen elégtüleyenek, jó mélyen ásni.

Az így fölásott földbe aztán bele dugdössük az $1\frac{1}{2}$ —2 lábnyira megkurtitott dugványokat kifeszített zsinor után sorjába, 3—4 lábnyi távol egymástól, négyes vagy hármaskötésben és pedig ferdén úgy, hogy a talajjal 45 foknyi szögöt képezzenek, mert ily állásban a gyökérzet tökéletes kifejlődése jobban sikerül.

A dugványnak felső vége csakis mintegy 2 hüvelyknyire marad kint a földből, minek az az előnye, hogy a dugvány sem kiszáradásnak sem pedig fagynak nagyon kitéve nincsen.

Nyáron át az ültetvényt meg kell kapálni, és többször gyomlálni. Nagy előnyére szolgál a dugványoknak az is, ha bár minden 2—4 évben jó laza földdel körülhintjük, vagy pedig jól megtrágyázzuk. Ha az ültetvény vízáradásoknak lenne kitéve, akkor trágyára nincs szükség. Előnyös továbbá az is, ha a telepen keskeny árkokban vizet vezetünk keresztül.

Ha a talaj magában is eléggé termékeny és jó fűvet természet, akkor a kapálás elmaradhat, minek még az is a haszna, hogy a vesszők vékonyabbra nőnek s hogy egy és ugyan azon térről még fűvet is lehet nyerni, mellyet azonban, hogy a dugványok meg ne sértessenek, csak sarlóval kell levágni. Az ily dugványokból növelt fűzbokrokat, rendszeren csakis a negyedik éven túl lehet megnyesni, és pedig ha csak finom kosárfonó vesszőt akarnánk nyerni, lehet azokat jó talajon minden évben, különben pedig csak minden második évben nyesni. Ha a fonóvesszőt nem hántatjuk akkor a nyesés ősszel történik a haraszt lehullta után, mert ekkor a vessző szívósabb és hajlékonyabb.

A vesszőket egy sarló idomu éles kaczor-késsel kell levágni, midőn is a munkás a tökét egyik lábával megnyomja. Hogy az ily telepet a legelő marha ellen meg kell védeni, az magától értetődik. —

L. J.